

so prenesli kasneje na centralno pokopališče, kjer ima med drugimi slavnimi glasbeniki svoj „častni grob“. V dunajskem mestnem parku postavil mu je 1871. dunajski „Männergesangsverein“ lep marmornat spomenik, katerega je izdelal kipar Kundtmann. Stoletnico slavilo bode dunajsko mesto z veliko slavnostjo, v čegar vsporedu je pet koncertov z izključno njegovimi glasbami; v operi pa uprizoré vnovič dve njegovi spevoigri.

F. G—l.

Vsa slovanska društva v Trstu in v okolici se pripravljata za velik koncert, katerega priredé sredi p o s t a v kakem gledališču na korist družbi sv. Cirila in Metoda.

Pričakovati je zopet kaj impozantnega, saj naše občinstvo priteka tako rado, ko le sliši, da se prireja kaj v korist naši šolski družbi.

Ženska stanovitnost. V nekem mesteci v Rusiji svršili sta dve sestri mestnega milijonarja žensko gimnazijo. Oče, človek jako „praktični“, ogledaval se je, da bi našel svojima hčerama dostojne ženine. Bilo mu je o tem času 70 let in slul je sploh za človeka „starih pravil“. Nekega dne — to je bilo leta 1880. — raznesla se je po mestu neverojetna novica, da sta se omenjeni dve devici *zaprli* v svojo sobo in da uže tretji dan ničesa ne jesta. Ni oče ni mati se nista nikamor pokazovala. Na peti dan odpeljali sta se omenjeni gospici z doma po železnici proti — Petrogradu. Kmalu smo zvedeli, da je mlajša, Sofija, vstopila v „medicinske kurze“, starša pa, Jekaterina, na prirodnoznanški oddel „višjih ženskih kurzov“. Sestri, hčeri milijonarja, začetnika ruske *kosne* trgovine z Avstrijo, učili sta v Petrogradu otroke in šili perilo za razne bolnice in se tako živili. Konečno zmehčal se je oče, na prošnje svoje ženi, izobražene hčere izvestnega petrogradskega knjigotržca; z druge strani pa mu ni dopuščalo dostojanstvo kupca-milijonarja, da bi njegovi hčeri živeli kakor hčere človeka brez vsakega premoženja. Ob svojem času svršili sta obe svoje učenje; mlajša sestra je bila nekoliko let asistentko izvestnega profesorja Lebedeva, starša pa je vkupe z materjo v rodnem mestu na svoje stroške osnovala šolo, kjer se hčere ubožnih meščanov uče šivati, čitati, pisati in računati in razen tega najpotrebnejšega v gospodijstvu. Sčasoma omožili sta se obe; mož mlajše je izvesten v Petrogradu doktor zdravilstva; starejša pa je vzela bogatega fabrikanta, učenega tehnologa v Smolenskéj guberniji, osnovala tam na svoje stroške narodno šolo, kjer je sprva učila tudi sama in katero vzdržuje i zdaj, ko je uže mati peterih otrok. Mogel bi povedati njiu polna imena, no ker obe srečno živita f zdaj in ker sem z obema zdavna osobuo znan, to terja taktičnost, da tega ne delam. No v meni sta te dve ženski vzbujali vselej občudovanje in tako tudi v vsakem, ki zna, kakim pōtem sta dostigli višega obrazovanja in kako sta rabili svoje premoženje in svoja znanja na korist — bližnjemu! Možkih primerov take vrste vsaj jaz ne vem. H.

Žensko dobrodelno društvo. Črez mesto Harkov v

srednjej Rusiji hodijo večkrat velike tolpe ubožnih preseljencev z ženami in otroci, ki gredó v daljnjo Sibir iskat bolj lahkega življenja. Vsi ti ljudje so navadno v ubogej, hladnej obleki. Posebno usmiljenje vzbujajo uesrečni otroci. Izobražene Harkovske dame osnovale so zato med seboj družbo, katere namen je najprej, pomagati ubogim otrokom preseljencev. One zbirajo staro obleko ali pa za svoje ali podarjene denarje kupujejo blago; zdaj, v dolgih zimskih večerih, ko mnogi možje svoj dolgčas ubijajo za kartnoj mizoj, zbirajo se omenjene dame zdaj pri jednej, zdaj pri drugej iz svoje družbe in večer izrablja se tako-le: jedna iz njih *glasno čita* kako zanimivo knjigo, druge pa v globokem molčanju krojé in šivajo obleke raznih velikosti in ko je večer h koncu, gotovo je mnogo oblečic, katere dele potem otrokom preseljencev, kadar ti gredo zopet črez mesto. Pač hvalevredno in vzvišeno delo!

Slovenke mnoge ne ljube svoje literature, ker je ne *znajo*. Ali bi se ne dal med Slovenkami najti analogičen način, da bi se zaostale in nezavedne ženske znatile sè slovenskoj knjigoj in porablja večere sebi in bližnjemu na korist? H.

Ilirska Bistrica 24. januarja 1897. (*Prvi koncert novoosnovanega tamburaškega društva „Ilirska Vila“.*) Narava je pokrita z mrtvaškim belim prtom. Krilata naši pevčki zapustili so nas; za dolgo vtihnili so njihovi mili glasovi. Seve, da človek tako rad išče namestita. Imeli smo je, da, pri prvem koncertu „Ilirske Vile“. Iznenađjeni smo bili, ker je bilo nad vse pričakovanje. Ako pomislimo, da ima tamburaški in pevski zbor svoj začetek komaj pred nekaj meseci, je naše presenečenje o prvem nastopu res opravičeno. — Vse točke so se proizvajale z natančnostjo in globokim čutom, prav tako so pevci častno rešili svojo nalogo. A kaj čuda? saj jim je bil učitelj in voditelj g. V. Brož, znani komponist za tamburice. Požrtvovalnost in neutrudnost njegova pri poučevanju je res občudovanja vredna. Dovolj rečeno, da se ni strašil precej daljne poti iz Reke, od koder je prihajal vsako nedeljo da vzbuditukajšnjo možko „mladino“ iz spanja, z njenemu srcu najpristopnejšo umetnostjo — petjem in godbo.

Naši tamburaši in pevci so tedaj res laho ponosni na svojega učitelja skladatelja, isto tako pa ima tudi g. Brož lahko veselje sè svojimi, za stvar tako navdušenimi učenci. To je omenjeni gospod tudi povdarjal in v lepih besedah želel novemu društvu krasne bodočnosti. Genijalni g. Avgust Domladiž pa je v krasnih milih besedah naših sosednih bratov izrazil simpatijo in hvaležnost, kojo gojite novi društvu svojemu učeniku.

Izmed vseh točk ugajal je najbolj g. Broža valček: „Na valovih jadranskoga morja“, katerega se je igralo s pravim ognjem. Tudi zadnja točka vzporeda: „Prišla je miška“, je jako ugajala. Tedaj novorojena in vže toliko obetajoča „Ilirska Vila“ bodi nam srčno pozdravljena ter daj nam še mnogokrat pozabljati vsakdanjo prozo o tvojih milih, vbranih glasovih. — Nikdar naj ne vtihnijo, temveč vdomače naj se tako, kakor so domači